

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 27.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αποφάσεις 1) 'Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 16 Ἰουλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 449 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειδικῶν. — 2) Ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 3 Ἀυγούστου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 200 ἀποφάσεως τῶν ἐν Αῠθῆναις πλημμελειδικῶν. — 3) Ἀπορρίψις τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Νικολάου Σούτου. — 4) Ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 18 Ἰουνίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 457 ἀποφάσεως τῶν ἐν Αῠθῆναις ἐφετών

(Ἀπόφ. Ποιν. ῥυθ.) (Ἐριθ. Πρωτοκ. 509).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη προέδρου Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μικούση, Ἰωάν. Γ. Τυπάλδου, τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφρονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ τοῦ δικηγόρου Ι. Κόνιαρη, ἀναπληρούντων τοὺς ἀπόντας δικαστάς, Ἰωάν. Ἄν Σωμακίην Δ. Σκορδίλην καὶ Δ. Ραζήν, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δημητρίου Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως:

Ὁ Γεώργιος Ἀναστόπουλος καὶ Δημήτριος Παϊζοτόπουλος, κάτοικοι τοῦ χωρίου Ζαΐμογλου, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειδικῶν, ὅτι τὴν 28 Φεβρουαρίου ε. ε. ἤκισαν καὶ ἐτραυματίσαν θανατηφόρως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς καὶ ἀπρομελετήτως τὸν Ἀναστάσιον Μουτζήν, ἀποθανόντα ἐκ τῶν πληγῶν τὸ ῥῆθ' ἐν δικαστήριον ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους αἰκιῶν καὶ τραυμάτων θανατηφόρων ἄνευ προμελέτης, καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 149, ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς φυλάκισιν ἐνός καὶ ἡμύσεως ἔτους, τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν ἢ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀναίρεσεως περιεχομένους λόγους:

Ἄκουσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Σ. Φέδερ τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου ἐξ ἐπαγγέλματος διωρισθέντ' ἀσυνήγορον τῶν ἀναιρεσιῶντων ἀπόντων, προσθέντα τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσεως: 1. Ὅτι αἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες δὲν ἐρωτήθησαν πρὶν ὀρκισθῶσιν ἂν ὑπάγωντα εἰς κῆνενα ἐκ τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως; 2. Ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἀπεμακρηθῆσαν κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἐλείπων τῆς κατηγορίας; 3. Ὅτι κακῶς συνετέθη τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον, διότι ὁ πάρεδρος ἀνεπλήρωσε τὸν ἀπόντα δικαστὴν Ν. Ι. Μανούσην ἀντὶ τοῦ πρεσβυτέρου παρέδρου.

Ἄκουσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ν' ἀναίρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δι' ὑπέρβασιν καθηκόντων, διότι ἐν ᾧ εἰς τὴν περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασιν οἱ κατηγορηθέντες ἐκηρύχθησαν ἐνόχοι αἰκιῶν καὶ τραυμάτων θανατηφόρων ἀπρομελετήτως γενομένων, τρυτέστι πράξεως μὴ προβλεπομένης ἀπὸ τὸν νόμον, τὸ δικαστήριον ἀνεπλήρωσεν ἀναρμοδίως εἰς τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ἀπόφασιν τὸ πραγματικὸν περιστατικὸν, εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 99, καὶ 397 τῆς ποιν. δικονομίας οἱ πλημμελειοδίκαι ὀφείλουσι νὰ ἐκθέτωσιν εἰς τὰς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεις τοὺς λόγους τῆς πεπειθήσεώς των καὶ ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς τύπον οὐσιώδη τὰς αἰτιολογίας δι' ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ δίκης ἀπεφάσισεν ἐν πλήρη γνώσει τοῦ πράγματος, καὶ κατὰ συνείδησιν, ἐκ τούτου δὲ γίνεται φανερόν, ὅτι αἰτιολογία αἱ ὅποια ἀσύμφωνοὺς αἰτιολογίας μετὰ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως μέρους καὶ βεβαιούσαι πράγματα, τὰ ὅποια ἀρνείται τὸ διατακτικόν, ἢ περιέχουσιν ἄρνησιν πραγμάτων, τὰ ὅποια τὸ διατακτικὸν ἀναγνωρίζει ὡς ὑπάρχοντα, δὲν ἐκπληροῦσι τὸν σκοπὸν τὸν ὅποιον προέθετο ὁ νομοθέτης πρὸς ἀποφυγὴν τῆς αὐθαϊρεσίας, ἀλλὰ καθιστῶσι τὴν ἀπόφασιν ἀμορφον καὶ μὴ δυναμένην νὰ φέρῃ χαρακτηριστικὰ δικαστικῆς πράξεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ πραγματικοῦ καὶ αἰτιολογικοῦ μέρους τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἐξάγεται φανερώς, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐθεώρησεν ὡς ἀποδεδειγμένους τραυματισμοὺς καὶ αἰκίας, ἐπενεχθέντας μετὰ παράνομον σκοπὸν καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, εἰς δὲ τὸ διατακτικὸν κηρύττει τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους αἰκιῶν καὶ τραυμάτων θανατηφόρων ἀπρομελετήτων, ἀλλ' ἀφαιρεῖ ἀπὸ αὐτὰ τὸν βρασμὸν τῆς ψυχικῆς ὀρμῆς, ἡγοῦν τὸ οὐσιώδες στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος περὶ οὗ ὁ λόγος, ὡς ἡ διαληφθεῖσα ἀπόφασις περιέχει τὰς ἀνω ῥηθείσας οὐσιώδεις ἐλλείψεις.

Ἐπειδὴ ἀναίρεθῆσαι τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς δευτέρας περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀποφάσεως, αὕτη δὲν δύναται νὰ ἔχη νόμιμον ὑπαρξιν.

Διὰ ταῦτα ἀναίρετὴ τὴν ἀπὸ 16 Ἰουλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 149 ἀπόφασιν τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, πα-

ραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδά τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Σεπτεμβρ. τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Σεπτεμβρ. 1837.

(Ἀπόφ. ποιν. ῥνά). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 508).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰω. Γ. Τυπάλδου, τοῦ παρέδρου Δ. Ν. Φωτίλα καὶ τοῦ δικηγόρου Π. Ἀργυροπούλου, ἀνακληρουμένων τῶς ἀπόντας δικαστὰς Κ. Κ. Ἰω. Α. Σωμάκην καὶ Δ. Ραζῆν, κωλυμένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων, τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυράχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Μηχαῖλ Πέππας κάτοικος Αἰγίνης ἐγκάλεσε τὴν σύζυγόν του Σταματίαν Κάτζαν ὡς μοιχευθεῖσαν μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Ζωγράφου. Τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, γενομένης κατηγορίας ἐνώπιόν του, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 5 Αὐγούστου καὶ ὑπ' ἀριθ. 200 ἀποφάσεώς του τὴν κατηγορηθεῖσαν Σταματιανὰ Κάτζαν εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν δυνάμει τοῦ 286 ἄρθρου ἀριθ. 1 τοῦ ποιν. νόμου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἢ Σταματιανὰ Κάτζα. 1. Διότι ἡ ἀπόφασις δὲν ἀναφέρει ἂν ἡ κατηγορία ἔγεινε κατ' ἐγκλησιν ἢ αὐτεπαγγέλτως, καὶ 2. Διότι ἐξετάσθησαν μάρτυρες ἀνωμοτί, οἵτινες κατὰ τὸν νόμον ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῶσιν ἐνόρκως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Β. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Α. Τολμίδην ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τῆς ἀναιρεσειούσης ἀπούσης, προσθέσαντα τὸν ἐξῆς λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι ἐναντίον τοῦ 385 ἄρθρ. ἀριθ. 2 τῆς ποιν. δικονομίας, ὁ πρόεδρος τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ἀπέβηκεν ἐρωτήσεις εἰς τὸν κατηγορούμενον κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἑνὸς ἐκάστου τῶν μαρτύρων περὶ τοῦ ἂν ἔχη νὰ κάμῃ παρατηρήσεις καὶ ἐρωτήσεις ὡς πρὸς τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας, οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντες μάρτυρες χρεωστοῦν νὰ ὀρκισθῶσιν δημοσίως ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ῥητὴ ἐξαίρεσις τοῦ νόμου, ἢ δὲ παραβάσις τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθ. 407 §. 6 τῆς ποιν. δικονομίας, ἐπὶ δὲ

τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπήγγειλε προφορικὰς ἀποφάσεις διὰ νὰ ἐξετασθῶσιν ἀνωμοτί οἱ μάρτυρες Σωσῆριος Σπύρου Καρακούσης καὶ Μάλτα Πανογιώτου Πέππα, χωρὶς νὰ ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι αἱ ῥηθείσαι ἀποφάσεις σιγήριζονται εἰς ῥητὴν διατάξιν τοῦ νόμου, ἐμπεριέχουσαν ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰς μαρτυρίας αὐτὰς παρῆλθεσαν τὸ ἄρθρον τοῦτο τὸ ὅποιον διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 3 Αὐγούστ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 200 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, παρῆμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Χιλκιδί πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδά τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Σεπτεμβρ. τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Σεπτεμβρ. 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 124). (Ἀρ. Πρωτοκ. 504).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Α. Μανούση, Ἰωάν. Γ. Τυπάλδου, τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφρονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα καὶ τοῦ δικηγόρου Κ. Ἰωάννου Κόνιαρη ἀνακληρουμένων τῶς ἀπόντας δικαστὰς Κ. Κ. Ἰωάννην Α. Σωμάκην καὶ Δ. Σκορδίλην καὶ Δ. Ραζῆν, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμμ. Κ. Γ. Κ. Ἰσχυράχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μετὰ τοῦ Νικολάου Σούτου κατοίκου Πειραιῶς ἀναιρεσειόντος καὶ τοῦ Χρηστοδούλου Μαυροϊωάννου, κατοίκου Κερκύρας ἀναιρεσιβλήτου τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ἰπαρχούσης διαφορᾶς περὶ ἀποζημιώσεων μετὰ τοῦ Χρηστοδ. Μαυροϊωάννου καὶ τοῦ Νικολάου Σούτου, εἰρήχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ παῦσαν πρωτόκλητό. Ἀργολίδος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ Χρηστοδ. Μαυροϊωάννης ἐζήτησε νὰ διαταχθῇ ἡ πώλησις τῶν μεσεγγυηθέντων κτημάτων τοῦ Νικολάου Σούτου. Τὸ ῥηθὲν δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 16 ἀποφάσεώς του παρεδέχθη τὰς αἰτήσεις τοῦ Μαυροϊωάννου· ὁ δὲ Νικόλαος Σούτος ἐξέκαλεσεν αὐτὴν εἰς ἀνώτερον δικαστήριον, ἀλλ' ἐντοσούτῳ τὴν 15 Μαΐου 1831 τὰ δύο μέρη συνυπέγραψαν ἰδιωτικὸν ἐπιμάρτυρον συμβιβασμὸν πρὸς διάλυσιν καὶ παῦσιν τῆς μετὰ αὐτῶν ἐκκρεμοῦς διαφορᾶς, διὰ τοῦ ὁποίου πρὸς τοὺς ἄλλοις συνεφωνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ τὴν ἐκδικασιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς ἐκκρεμοῦς ταύτης ὑποθέσεως, διὰ νὰ ὀρισθῶσι τὰ πρὸς ἀποζημιώσεων δικαιώματα τοῦ Σούτου κατ' οὐτινος ἀνήκει. Μετὰ τὴν 4^{ην} μέραν

ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνωτέρου συμβιβασμοῦ, παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐξ. δ. θή τὴν 27 Ἰουλίου 1831, ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐκκλητίου δικαστηρίου τῆς Πελοποννήσου, ἧτις ἀκύρωσιν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου Ἀργυρίου ὡς ἀναρμόδιος· ἐκδοθεῖσαν καὶ διέταξε τοὺς διαφερομένους νὰ παρουσιασθῶσι καὶ δικασθῶσιν εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον. Ὁ Σούτος μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ἐκκλητίου ἀντέτεινεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ συμβιβασμοῦ. Ὁ δὲ Μαυροϊωάννης ἀνεξέβη τὴν 17 Αὐγούστου 1831 εἰς τὸ πρωτόκλητον Ἄργουσις ζητήσας τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ συμβιβασμοῦ προσβλήθεντος παρὰ τοῦ Σούτου ὡς γενομένου διὰ βίας. Τὸ πρωτόκλητον ἀπεφάσισε διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1832 ἀποφάσεώς του τὸν συμβιβασμὸν ὡς κῆρος ἔχοντα. Ὁ Σούτος ἐξεκάλεισε τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἰς τὸ ἐκκλητικὸν τῆς Πελοποννήσου, διὰ δὲ τὴν παῦσιν τῶν Δικαστηρίων μείνασα ἡ ὑπόθεσις ἐκκρεμῆς, εἰσέχθη ἐπιμελεία τοῦ Χρηστοδ. Μαυροϊωάννου εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον ἐκδόσαν ἐρήμην τὴν ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1837 ἀπόφασιν καὶ τὴν ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1837 κατ' ἀντιμωλίαν ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν καὶ ἐπεκύρωσε τὸν συμβιβασμὸν καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου Ἀργυρίου καὶ Ναυπλίας. Τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 113 ἐζήτησεν ὁ Ν. Σούτος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους· 1. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξήγησεν ἐσφαλμένως τὸν νόμον, παρεξήγησε δὲ καὶ τὸ ἄρθ. 747 τῆς πολ. δικον., ἐρμηνεύσαν κακῶς τὰ νέα ἐπιχειρήματα τοῦ ἀναιρεσιέοντος ὡς νέας πραγματικὰς προτάσεις, ἐν' ᾗ καμία νέα πραγματικὴ πρότασις παρ' αὐτοῦ δὲν ἔγεινεν εἰμὴ μόνον ἐπέφερε νέον ἐπιχειρήμα πρὸς υπεράσπισίν του σύμφωνα μὲ τὸν νόμον 4 τοῦ Κωδ. περὶ χρονολογικῶν καὶ λοιπὰ· 2. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐρήμωσε καὶ ἐσφαλμένως τὸν νόμον εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν, διότι καὶ ἂν ὑποθεθῆ ὅτι τὰ προβληθέντα νέα ἐπιχειρήματα εἶναι πραγματικαὶ προτάσεις, κατὰ τὸ 747 ἄρθρον τῆς πολ. δικονομίας, τὸ δικαστήριον δὲν ἔδυνατο νὰ ἐφαρμώσῃ αὐτὸν τὸν νόμον εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν· 3. Ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως εἶχεν ἀποκτηθῆ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιέοντος, δυνάμει τῆς διαδικασίας τοῦ 1830 καὶ κατ' ἐφετῶν τὸν νόμον δὲν ἀπεκλειετό τις τοῦ νὰ προτείη εἰς τὴν ἐκκλητικὴν δίκην προτάσεις ὅσαι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν υπεράσπισίντου, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ χαθῆ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἀπαξ ἀπέκτησε, τότε πλέον ὅσον κατὰ τὸν τότε νόμον ἠδύνατο νὰ προσρῦγγῃ καὶ εἰς τὸ ἀνώτατον ὡς εἰς τρίτον φόρον καὶ νὰ προτείη τὴν υπεράσπισιν τῶν δικαιομάτων του·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυροπούλου συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιέοντος ἀπόντος, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 747 ἄρθρον §. 2 τῆς πολιτικῆς δι-

κονομίας, νέαι πραγματικαὶ ἀξιώσεις καὶ προτάσεις εἶναι δεκταὶ ἐν τῇ ἐκκλητικῇ δίκῃ, ὅταν συντελοῦν μόνον πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως, ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης τοῦ νόμου ἔπεται κατὰ φυσικὸν λόγον ὅτι πολλῶν πλέον συγχωρεῖται εἰς τὴν ἐκκλητικὴν δίκην, ὑπὸ τῶν περιορισμῶν τοῦ 2 ἔδαφίου τοῦ 745 ἄρθρου τῆς αὐτῆς δικονομίας ἢ χρῆσις νέων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν καὶ προτάσεων, ὡσάκις τὰ μέσα ταῦτα δὲν συντελοῦν εἰμὴ πρὸς υπεράσπισιν τοῦ ἐναγομένου, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν θεωρήσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν περὶ ἀπάτης πρότασιν τῷ ἀναιρεσιέοντος νομικῶς ἀπαράδεκτον, ἠρμήνευσε μὲν ἐσφαλμένως κατὰ τοῦτο τὸν νόμον, ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ δικαστήριον εἰς τὴν ἐπομένῃν σκέψιν τοῦ λαβῶν μ' ὄλον τοῦτο ἐντελῶς ὑπ' ὅψιν τὸν εἰρημένον πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκαλοῦντος, ἐδικασεν ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης ὁ λόγος τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ὅτι ἐρμηνεύθη ψευδῶς ὁ νόμος δὲν δύναται νὰ φέρῃ ἀναίρεσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως δικαιολογεῖται ἀπὸ τὴν δευτέραν ἰσχυρὰν σκέψιν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικολάου Σούτου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου ἐνεστῶτος ἔτους καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 113 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιέοντα εἰς τὸ πρόστιμον τῶν δικασίων δραχμ. εἰς τὰ δικαστικὰ δικαίωματα τῆς παρουσίας· δίκης, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Σεπτεμβρ. τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεῖθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Σεπτεμβρ. 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 125). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 505).

4)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰω. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Δ. Ραζῆν, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μετὰ τοῦ Κωνσ. Ἰωάννου Ἰπλικτοῦ, κατοικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἀναιρεσιέοντος ἀπόντος, ἔχοντος πληρεξούσιόν του τὸν Θ. Κομνηνὸν κάτοικον Ἀθηνῶν παρόντα, καὶ τοῦ Ἰωάννου Φενερλή κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἀναιρεσιβλήτου παρόντος, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως·

Ὁ Ἰωάννης Φενερλῆς ἔχων διαφορὰν τινα μετὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντος Κωνσ. Ἰωάννου Ἰπλικτοῦ, πηγάζουσαν ἀπὸ λογαριασμῶν εταιρῆς διαλυθείσης, καὶ ἄλλας ἀπατήσεις του, ἐνήργησε διὰ τοῦ προέδρου

των ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθήναις κειμένων κτημάτων τοῦ εἰρημένου Κωνστ. Ἰωάννου Ἰπλικτζῆ, καὶ ἐκίνησεν ἐπομένως ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα πρωτοδικείου ὡς ἐμποροδικεῖον περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως. Ὁ ἐναγόμενος ἐπράτεινεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τὰς ἐξῆς ἐνστάσεις:

1. Ὅτι δὲν εἶναι ἀρμόδια ἐπὶ τῆς υποθέσεως ταύτης τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια, ἀλλὰ τοῦ τόπου εἰς ὃν εἶχε τὴν διαμονὴν τῆς ἡ εταιρία, καὶ 2. Ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν φέρει τὸν ἀπαιτούμενον τίτλον. Τὸ ῥηθὲν δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 808 ἀποφάσεως του ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις ταύτας, καὶ ἐκήρυξεν αὐτὸ ἀρμόδιον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν πρωτοδικῶν, ὡς ἐμποροδικῶν, ἐξεκάλυξεν ὁ Κωνσ. Ἰωάννου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 457 ἀποφάσεώς του ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Κωνσ. Ἰωάννου Ἰπλικτζῆς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους:

1. Ὅτι αἵρεσις οἷαν υποθέσει τὸ ἐφετεῖον, εἶναι ἐναντίον εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἐνοχῶν, διότι ἄφινεν εἰς τὸν Κ. Ἰω. Φενερλήν τὴν ἐξουσίαν νὰ λογίζεται χρηματοδότης ἢ ἀλληλέγγυος συνεταίρος κατὰ τὰς περιστασεις τῆς εταιρίας. 2. Ὅτι ὁ ἐκκαθαριστὴς εἶναι ἀντιπρόσωπος ἡθηκοῦ τινος προσώπου, τὸ ὁποῖον δὲν ἀντιπροσωπεύεται παρὰ εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του, ὅπου εὐρίσκονται ἀναπόσπαστα τὰ ἡμερολόγια, ἄλλα βιβλία καὶ ἡ ἀλληλογραφία καὶ λοιπά. 3. Ὅτι τὸ ἄρθ. 64 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διαστέλλον μεταξὺ ἀπλῶν συνεταίρων καὶ ἐκκαθαριστῶν δὲν ἀρνεῖται, ὅτι εἴτε ἐκ τῶν συνεταίρων εἶναι οἱ ἐκκαθαρισταὶ εἴτε ξένοι πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἐντολοδόχοι τῆς διαλυομένης εταιρίας. 4. Ὅτι ἂν ἡ προῖς ἀμπεριελήφθη εἰς τὸν ἰσολογισμόν δὲν ἔπαυεν νὰ ἔγεινεν ἀρμόδιον τὸ ἐμποροδικεῖον (Ratione materiae) ἂν ἦτον ἀναρμόδιον. 5. Ὅτι ἐφηρμώσθη κακῶς τὸ ἄρθ. 19 §. 5 τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ι. Γ. Τυπάλδου, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην, συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ δὲ τὰς κατώτερα δικαστήρια ὄντα ἀναρμόδια ἕνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς κατὰ τὰ ἄρθρα 19 ἔδαφ. 1 καὶ 25 τῆς πολ. δικονομίας, κηρυχθῶσιν ἀρμόδια νὰ δικάσῃ, κάμνουν ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων των καὶ ἡ ἀπόφασίς των εἶναι ἀνααιρετέα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 808 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 457

ἀποφάσεώς του, τὴν περὶ προικὸς αἴτησιν τοῦ Ἰω. Φενερλή, ὑπαγομένην φύσει εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμπορικῶν, παρεβίασε τοὺς περὶ ἀρμοδιότητος κανόνας τῆς πολ. δικονομίας καὶ τοῦτο φέρει ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 19 ἀριθ. 5 τῆς πολ. δικονομ. τὸ δικαστήριον εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν περιφέρειαν ἐξετέλεσθη ἡ πρὸς ἐξασφάλησιν ἀπαιτήσεως τινος, ἀπιχειρήσθη κατὰσχεσις πράγματός τινος εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἀποφασίζῃ περὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπαιτήσεως, ὅταν διετάχθῃ ἢ κατάσχεσις κατ' ἄλλοδαπού, τοῦ ὁποῖου τὰ πράγματα κατεσχεθῆσαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἢ δὲ διατάξις τοῦ νόμου δὲν ἀναίρει τὸν γενικὸν κανόνα τῶν ἄρθρ. 19 ἀριθ. 1 718 τῆς πολ. δικονομ. καὶ τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 2 Μαΐου 1835 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου. Ὄθεν αἱ αἰτήσεις τοῦ ἀναιρεσειόντος αἰτηγάζουσαι ἀπὸ τὴν μετὰ τοῦ Κωνσταντινίου Ἰωάννου εταιρίαν του καὶ ἀπὸ ἐμπορικῶν σχέσεις ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐνταῦθα ἐμποροδικείου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρμόδιον καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 28 τῆς πολ. δικονομ. καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν περὶ προικὸς αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Φενερλή πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς ὡς πολιτικῆς εἶναι ἀρμόδιον τὸ ἐνταῦθα πρωτοδικεῖον κατὰ τὸ ἄρθρον 19 ἀριθ. 5 καὶ ἄρθ. 28 τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Διὰ ταῦτα, ἀναίρει τὴν ἀπὸ 18 Ἰουνίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 457 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν προκειμένην ἐμπορικὴν διαφορὰν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ὡς ἐμποροδικῶν ἢ κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος εἰς διαιτητάς. τὴν δὲ περὶ προικὸς αἴτησιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖον, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσειόντος, καὶ δικτάττει νὰ ἀπιγραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα τὸ καταβληθὲν πρόστιμον τῶν διακοσιῶν δραχμ. νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασίς εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελίων δαπάνη τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Ὀκτωβρ. 1837.